



صدیقه سیدابادی، ۱۴۰۵

اثربخشی بازی درمانی حرکتی با رویکرد حل مسئله بر اضطراب یادگیری و یادگیری خود راهبر دانش آموزان ابتدایی دوره دوم

هدف: پژوهش حاضر، تعیین اثربخشی بازی درمانی حرکتی با رویکرد حل مسئله بر اضطراب یادگیری و یادگیری خودراهبر دانش آموزان دختر دوره دوم ابتدایی شهرستان سبزوار بود.

روش: این پژوهش از نظر هدف، کاربردی و به شیوه نیمه آزمایشی با طرح پیش‌آزمون-پس‌آزمون همراه با گروه گواه انجام شد. جامعه آماری شامل تمامی دانش آموزان دختر پایه‌های چهارم، پنجم و ششم ابتدایی شهر سبزوار در سال تحصیلی ۱۳۹۹-۱۴۰۰ بود. از جامعه، ۲۲ دانش آموز به صورت هدفمند انتخاب و به طور تصادفی در دو گروه آزمایش (۱۱ نفر) و گواه (۱۱ نفر) جای‌دهی شدند. گروه آزمایش طی هشت جلسه ۲۰ دقیقه‌ای در مداخلات بازی درمانی حرکتی با رویکرد حل مسئله شرکت کردند، در حالی که گروه گواه در طول دوره پژوهش هیچ گونه مداخله‌ای دریافت نکردند. ابزارهای پژوهش شامل مقیاس یادگیری خودراهبر و زیرمقیاس اضطراب یادگیری (AEQ) بود و داده‌ها با استفاده از نرم‌افزار SPSS-۲۲ تحلیل شد.

یافته‌ها: نتایج تحلیل داده‌ها نشان داد که بازی درمانی حرکتی با رویکرد حل مسئله به طور معناداری موجب کاهش اضطراب و ارتقای یادگیری خودراهبر دانش آموزان گردید. همچنین، این مداخله به بهبود مدیریت تکالیف درسی و تنظیم رفتار دانش آموزان کمک کرد؛ هرچند تغییر معناداری در مؤلفه علاقه به یادگیری مشاهده نشد.

نتیجه‌گیری: در نهایت، می‌توان نتیجه گرفت که بازی درمانی حرکتی با رویکرد حل مسئله مداخله‌ای سودمند برای کاهش اضطراب تحصیلی و تقویت یادگیری مستقل در دانش آموزان ابتدایی است.

کلیدواژه‌ها: بازی درمانی حرکتی، رویکرد حل مسئله، اضطراب یادگیری، یادگیری خودراهبر، دانش آموزان ابتدایی.

شماره‌ی پایان‌نامه: ۱۲۷۶۲۹۶۴۱۳۱۹۵۹۴۱۰۴۰۴۴۱۶۳۴۸۲۳۸۹

تاریخ دفاع: ۱۴۰۵/۰۶/۲۸

رشته‌ی تحصیلی:

دانشکده:

استاد راهنما: دکتر لاله همبوشی

Thesis:



Title : The effectiveness of motor play therapy with a problem-solving approach on learning anxiety and self-directed learning in second-year elementary school students.

Objective: The aim of the present study was to investigate the effectiveness of motor play therapy based on a problem-solving approach on learning anxiety and self-directed learning among female second-cycle elementary school students in Sabzevar.

Method: This study was applied in terms of objective and utilized a quasi-experimental design with a pretest-posttest control group. The statistical population comprised all female students enrolled in the fourth, fifth, and sixth grades in Sabzevar during the academic year 20252026. From the eligible students, a sample of 30 participants was selected and randomly assigned into two groups: an experimental group (n=15) and a control group (n=15). The experimental group participated in eight 60-minute sessions of motor play therapy with a problem-solving approach, whereas the control group received no intervention (waitlist control). Data were collected using the Self-Directed Learning Readiness Scale (SDLRS) and the Learning Anxiety Subscale of the Achievement Emotions Questionnaire (AEQ). Data analysis was performed using SPSS software (version 24).

Results: The findings indicated that motor play therapy with a problem-solving approach significantly decreased learning anxiety and improved self-directed learning among the students. Furthermore, this intervention helped students better manage their academic tasks and regulate their behavioral performance; however, it did not produce a significant change in their learning desire/interest.

Conclusion: Therefore, motor play therapy based on a problem-solving approach can be considered an effective intervention to reduce academic anxiety and enhance independent learning capabilities in elementary school students.